

ΑΠΟ ΤΑ ΛΥΡΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

"Ανθη, ὡ νεκρολούλουδα
χυμένα δλόγυρά του,
είστ' ἐσεῖς τὰ δινείρατα
τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου;

Είστ' ἐσεῖς τὰ θάματα
τῆς τέχνης ποιοῦ ζωγράφου;
Πιὸ καθάρια βλέπετε
στὴ σκοτεινιὰ τοῦ τάφου;

Είστε κάτι πιὸ πολὺ²
ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου;
Πιὸ πολὺ κι ἀπὸ τὸ φῶς
ἰσόθεον μετώπου;

Είστε πιὸ σιμώτερα
στὸ φέγγος τῶν πνεμάτων;
Ξέρετε τὰ γνώριστα
μυστήρια τῶν μνημάτων;

Παίρνετε νοήματα
πρωτόφαντα ἐδῶ κάτου,
ἄνθη, ὡ νεκρολούλουδα,
χυμένα δλόγυρά του!

* * *

Πῆρες τὴν τρισέβαστη
θωριὰ τοῦ μαρτυρίου·
Τερὸν ἀχνόφεγγο
σὲ κρύβει μυστηρίου.

Κ' είναι τὰ χρονάκια σου
τὰ παιδικὰ γιὰ μένα
σύμβολα προφητικὰ
καὶ λείψαν⁹ ἀγιασμένα.

"Ενα βάρος μοῦ σκορπᾶς,
μοῦ διώχνεις μιὰ κακία·
μ' ἀνυψώνει ὁ πόνος σου
καὶ μοῦγινε θρησκεία !

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ωραῖε νεκρέ, μονάρχη ἔσù τοῦ μυστικοῦ οὐρανοῦ μου
ἀστέρινε, ! ἡρθες πάλι,
σ' ἔφερες ἡ νύχτα, φάντασμα τοῦ λατρευτοῦ μου
στὴν δραματή μου ἀγκάλη.
Καὶ σὲ κρατοῦσα ὅπως ποτὲ δὲν κράτησε μητέρα
τὸ πρωτογέννητο παιδί στὴν ἀγκαλιά της,
καὶ κάποιου πόνου μιὰ ψυχή, χυμένη ἀπ' ἄλλο δέρα,
τὴν ὄψη σου τὴν ἀγιαζε μὲ τὰντιφέγγισμά της.
Κ' εἴσουν ὠραῖος, ὅπως ποτὲ κανένας ἔρωτάς μου
δὲν εἴτανε στῆς νειότης μου τὰ χρόνια,
καὶ σώπαινες, ὅπως ποτὲ δὲ μίλησαν τάηδόνια
τῶν ποιητῶν στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου!

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ

Στοῦ δρόμου τᾶσπρο μάκρος,
δεξά, ζερβά μας,
τὸ χαιρετοῦνε οἱ λεύκες
τὸ πέρασμά μας.

Χαιρέτισμα ἀπὸ ὕψη
γαληνεμένα
στὰ λαχταρίσματα ὅλα,
σὲ μέ, σὲ σένα.

Μᾶς ἀκουσαν, μᾶς εἶδαν,
καὶ μᾶς γνωρίζουν
οἱ δλόρθες τρανὲς λεῦκες·
καὶ ψιθυρίζουν.

Καὶ ψιθυρίζουν γέροντες
γιὰ νὰ μᾶς ποῦνε
τὰ δὲν ἐδόθη ώς τώρα
νὰ γρικηθοῦνε.

Γιὰ νὰ μᾶς ποῦνε, ὃ γλῶσσα
τῶν αἰθερίων!
τὸ μυστικὸ τὸ μέγα
τῶν μακαρίων.

Μὰ πρὸν ἔκεινο λάμψῃ
ἐντός σου, ἐντός μου,
τὸ δράχνει καὶ τὸ πνίγει
ὅ ἄχνὸς τοῦ κόσμου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΑΗΔΟΝΙΟΥ

Τάηδονιοῦ ἔάφνου στέρεψε ἡ βρύση,
κλάψτε, λούλουδα, βόγγηξε, Ἀπρίλη,
μαυροφόρεσε τὸ κυπαρίσσι,
τὸ φεγγάρι, θανάτου καντήλι.

Μὰ ὁ σβυσμένος ὀλόγλυχος ἥχος
τὴν καρδιά μου ηὔρε μνῆμα κι ἀπλώθη,
κι ἀναστήθηκε κ' ἔγινε στίχος,
καὶ στὸν Ὄλυμπο ὑψώθη.

ΒΡΑΔΙΝΗ ΦΩΤΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ PIERRE BAUDRY

- Θυμᾶσαι τὴ φτωχούλα τὴν καλύβα
στὸ πλούσιο δάσος, πέρα ἀπὸ τὸ χωριό;
- Θυμᾶμαι τὴν καλύβα τὴ φτωχούλα,
σὰν ἔωκαλίσι καὶ σὰν ἀσκηταριό.

- Τὸν ἀσκητὴν θυμᾶσαι τῆς καλύβας ;
(Τάχα κλέφτης ; καλόγερος ; βοσκός ;)
- Θυμᾶμαι. Ἀκόμα κλαίει μέσ' στὸν ἀγέρα
τῆς φλογέρας του δύνοντος, μυστικός.
- Θυμᾶσαι τὴν χλωμὴν σωμένη του ὄψη
καὶ τὸ ἀλαφροσκυμμένο του κορμί ;
- Θυμᾶμαι κάτου ἀπὸ τὰ δασά του φρύδια
τὴν σαγιττεύτρα τῆς ματιᾶς του ὅρμήν.
- Θυμᾶσαι τὴν φωτιὰν στὸ πλούσιο δάσος,
τὴν βραδινὴν φωτιὰν τὴν ἔαφνικήν ;
- Θυμᾶμαι. Λάμια. Στάχτη καὶ ἡ καλύβα.
Τὸ πλούσιο δάσος πάει. "Ωρα κακή.
- Θυμᾶσαι ; Τί νάπόγινε ; Κανένας
δὲν τὸν ξανάειδε πιὰ τὸν ἀσκητή.
- Δὲν ξέρω. "Ομως ἀπάνου ἀπὸ ὅλα δύνεις μουν
τῆς καλύβας τὴν θύμησην κρατεῖ,
- Γιατὶ στάποκαιδια τῆς γερμένος
ἔνας "Ερωτας ξένοιαστα, σκληρά,
τὰ βρεφικά του ζέσταινε τὰ χέρια
καὶ τὸ ἀρχαγγελικά του τὰ φτερά.

Από την "ΠΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ"

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΙΑΜΒΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΤΑΙΣΤΟΥΣ"

3

Δυὸς ματάκια γλυκόσκυψαν
σένα κάποιο τραγοῦδι·
τὰ ματάκια σὰ χάϊδεμα,
τὸ τραγοῦδι σὰ χνοῦδι.

Κ' είχαν κάτι σὰ βλέμματα
καὶ σάλεναν οἱ στίχοι,
καὶ τὰ μάτια μιλούσανε
σὰν ἀρμονίας ἥχοι.

Ὦ ταίριασμα ἀνιστόρητον,
ἔρωτες τῶν πνευμάτων,
στῆσ[!]ζωῆς τάστραπόβροντο
χαμόγελο Ἀθανάτων !

10

Μιὰ νεράϊδα μ' ἐγέννησεν
ἀπὸ θνητὸ πατέρα,
ῷ μοῖρα καὶ ὡ παράδαρμα
στὸν κόσμον ἔδω πέρα !

Οἱ ξωτικιὲς οἱ ἀνάερες
στὴν ὄψη τῆς σαρκός μου
μὲ κοιτάζουν παράξενα
καὶ φεύγουν ἀπ' ἐμπρός μου.

Στοιχειὸ μὲ λένε οἱ ἀνθρωποι
καὶ μακραίνουν μὲ τρόμο·
καὶ ξένος πάντα βρίσκομαι
στῆς ἐρημιᾶς τὸ δρόμο.

36

“Ηλιε, ἐσὺ πηγὴ ἀστείρευτη
κάθε ζωῆς, εἰκόνα
τοῦ ὁραίου, ὑπερτέλεια
καὶ τοῦ Ἀπείρου κορῶνα.

Πρὸν ἀρχίσουν τὸ διάβα τους
τῶν θεῶν οἱ λεγεῶνες
πρῶτο θεὸ σὲ ἀγνάντεψαν
καὶ μοναχὸν οἱ αἰῶνες.

Καὶ πάλι θεὸς ὕστατος
σὰ νεκρικὴ λαμπάδα
τοῦ τελευταίου θρησκεύματος
θὰ φέξῃς τὴν κρυάδα.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
λυπητερά,

πῶς ἡ ψυχή μου σέρνεται μαζί σας !

Είναι χυμένη ἀπὸ τὴ μουσική σας
καὶ πάει μὲ τὰ δικά σας τὰ φτερά.

Σᾶς γέννησε καὶ μέσα σας μιλάει
καὶ βογγάει καὶ βαριὰ μοσκοβιόλαει
μιὰ μάνα· καίει τὸ λάγνο τῆς φιλί,
καὶ εἶναι τῆς Μοίρας λάτρισσα καὶ τρέμει,
ψυχὴ ὅλη σάρκα, σκλάβα σὲ χαρέμι,
ἡ λαγγεμένη Ἀνατολή.

Μέσα σας κλαίει τὸ μαῦρο φτωχολόϊ,
κι ὅλοι σας, καὶ ἡ χαρά σας, μυρολόϊ
πικρὸ κι ἄργο·
μαῦρος, φτωχὸς καὶ σκλάβος καὶ ἀκαμάτης,
στενόκαρδος. ἀδούλευτος, — διαβάτης
μ' ἐσᾶς καὶ ἔγώ.

Στὸ γιαλὸ ποὺ τοῦ φύγαν τὰ καΐκια,
καὶ τοῦ μείναν τὰ κρίνα καὶ τὰ φύκια,
στόνειρο τοῦ πελάου καὶ τούρανοῦ,
ἄνεργη τὴ ζωὴ νὰ ξοῦσα καὶ ἔρμη,
βουθός, χωρὶς καμιᾶς φροντίδας θέρμη,
μὲ τόσο νοῦ,

ὅσος φτάνει σὲ δέντρο γιὰ νὰ στέκω
καὶ καπνιστής μὲ τὸν καπνὸ νὰ πλέκω
δαχτυλιδάκια γαλανά·
καὶ κάποτε τὸ στόμα νὰ σαλεύω
κι ἀπάνω του νὰ ξαναζωντανεύω
τὸν καημὸ ποὺ βαριὰ σᾶς τυραννᾶ

κι ὅλο ἀρχίζει, γυρίζει, δὲν τελειώνει.
Καὶ μιὰ φυλὴ ζῆ μέσα σας καὶ λιώνει
καὶ μιὰ ζωὴ δεμένη σπαρταρᾶ,
γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
λυπητερά.

ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Τὰ πρῶτα μου χρόνια τᾶξέχαστα τᾶξησα
κοντά στάκρογιάλι,
στὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴ φηχὴ καὶ τὴν ἥμερη,
στὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Καὶ νάθε φορὰ ποὺ μπροστά μου ἡ πρωτάνθιστη
ζωούλα προβάλλει,
καὶ βλέπω τὰ δνείρατα κι ἀκούω τὰ μιλήματα
τῶν πρώτων μου χρόνων κοντά στάκρογιάλι,

στενάζεις καρδιά μου, τὸ ὕδιο ἀναστένασμα :
Νὰ ζοῦσα καὶ πάλι
στὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴ φηχὴ καὶ τὴν ἥμερη,
στὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Μιὰ μένα εἶν' ἡ μοῖρα μου, μιὰ μένα εἶν' ἡ χάρη μου,
δὲ γνώρισα κι ἄλλη :
Μιὰ θάλαισσα μέσα μου σὲ λίμνη γλυκόστρωτη
καὶ σὰν ωκεανὸς ἀνοιχτὴ καὶ μεγάλη.

Καὶ νά ! μέσ' στὸν ὑπνο μου τὴν ἔφερε τὸνειρό¹
κοντά μου καὶ πάλι
τὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴ φηχὴ καὶ τὴν ἥμερη,
τὴ θάλαισσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Κ' ἐμέ, τρισαλλοίμονο ! μιὰ πίκρα μὲ πίκραινε,
μιὰ πίκρα μεγάλη,
καὶ δὲ μοῦ τὴ γλύκαινες, πανώριο ξαγνάντεμα
τῆς πρώτης λαχτάρας μου, καλό μου ἀκρογιάλι !

Ποιὰ τάχα φουρτούνα φουρτούνιαζε μέσα μου
καὶ ποιὰ ἀνεμοζάλη,
ποὺ δὲ μοῦ τὴν κοίμιζες καὶ δὲν τὴν ἀνάπαιες,
πανώριο ξαγνάντεμα, κοντά στάκρογιάλι ;

Μιὰ πίκρα εἶν' ἀμίλητη, μιὰ πίκρα εἶν' ἀξήγητη,
μιὰ πίκρα μεγάλη,
ἡ πίκρα ποὺ εἶν' ἄσβυστη καὶ μέσ' στὸν παράδεισο
τῶν πρώτων μας χρόνων κοντά στάκρογιάλι.

Από τοὺς "ΚΑΗΜΟΥΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ"

ΑΠΟ ΤΑ "ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ"

6

"Α ! κάποια λόγια... Μέσο' ἀπ' τάνθοκλάδια
μᾶς κελαιδᾶτε, ξωτικὰ πουλιά !
Τὰ μιλημένα λόγια εἶναι σὰ χάδια,
τὰ λόγια τὰ γραμμένα εἶναι φιλιά.
Στῆς ψυχῆς μου τῆς ἄρρωστης τὰ βράδια
μπάλσαμο ἔσεις καὶ φεγγαροβολιά.
Στοῦ παλατιοῦ μου ἐπάνω τὰ ρημάδια
χορεύουνε ξωθιὲς μὲ τὰ βιολιά.
(Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μὲ ραντίζουν
ἀνάερα χέρια ἀπὸ ψηλὰ μπαλκόνια
μὲ ματιὲς καὶ μὲ ρόδα θριαμβευτή.
Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μὲ ποτίζουν
μὲ τῆς νυχτιᾶς τὸ φέγγος, μὲ τάηδόνια
σὲ πυκνὸ δάσος χάρη δνειρευτή...)

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ "ΦΛΟΓΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ"

Εἴμαι Ἄθηναῖος....

«Η Ἀσάλευτη Ζωή», (Ἐκατὸ φωνές, 88)

'Εγὼ Ἄθηναῖος ; Δὲ σᾶς ξέρω. Ξένα·
εἴδωλα ώραῖα πλαστικά !
Τὰ σύγνεφα μὲ φέραν ὕσκιο ἐμένα
γιὰ νὰ μ' ἀγκαλιαστοῦν τὰ ξωτικά.

'Εγὼ Ἄθηναῖος ; "Οχι. Κ' ἔσεις, ξένα,
τὰ ἡλιογραμμένα δειλινά.
Σκύθισσας μάννας πεταμένη γέννα,
κι ἀπὸ φυσήματα ἥρθα βοριανά·

Κ' ἔσύ, ὁρμή, ξένη, ποὺ μεθῆς τὴ σάρκα
καὶ ποὺ τὴ χαίρεσαι τρελλά !
Μιᾶς ἀμαρτίας ἀκάθαρτης ἡ βάρκα
σὲ φλεγέθοντες μέσα μὲ κυλᾶ.

“Η φωτιά μου γιομάτη είν” ἀπὸ στάχτη
καὶ τὴ σκαλίζω ἀργά, βαριά.

Τοῦ σαρκικοῦ μέσα μου κρύθω τὸ ἄχτι
καὶ τῆς γυναικας τὴν ἀνημποριά.

Σιὸ βράχο σας τί θέλω ; Καὶ συντρόμμια
ἔφηβοι ὁραῖοι ἵδεατοι,
λάμπετε σὰν δλάκεροι. Καὶ ἡ γύμνια
μουσικὴ σιὰ κορμιά σας καὶ ἀρετή.

Κ’ ἐμὲ κουρέλια μὲ κακοσκεπάζουν,
ἡ στράτα ἀφώτιστη κακή,
παλιούρια καὶ σκυλλιὰ τὴν κομματιάζουν
τὴν πορφύρα μου τὴ λειτουργική.

Στῆς Ἀρμονίας τὸ βράχο τί γυρεύω,
βραχνὴ παράταιρη φωνή ;
Κληρονομιὰ προγονικὴ λατρεύω
μιὰ μαύρη Παναγιὰ βυζαντινή.

“Αγιογδῦτες τὴν κλέψαν. Πᾶνε, πᾶνε...
Σβῦστε, τοῦ λατρεμοῦ κεριά,
Πάρτε με, γύφτοι. -- Ἀκάθαρτε ζητιάνε,
τὸ αἷμα καθάριο μέσα μας. Μακριά !

Μέσα μου δλο μαραίνετ^ο ἔνας κρῖνος,
λύκος οὐρλιάζει νηστικός.
Στάθηκ^ο ἐμπρός μου δ μέγας Φλωρεντῖνος,
τῶν κολασμένων δ πνεματικός.

Μὰ σὲ κάτι ποὺ λάμπει σὰ διαμάντι
κατάμαυρο καὶ μυστικό,
ξανοίγω τοὺς ἀστρόκοσμους τοῦ Δάντη,
καὶ τὸν Ὁλυμπο τὸν ὅμηρικό.

Μέσ^ο στοὺς βυθοὺς τῆς φλόγας καὶ τῆς πίσσας,
δροσιά, κι δλόρθο μὲ βαστᾶ.
Δαιμονικά, τοῦ κάκου οἱ παιδεμοί σας.
Διαμάντι, δλο στὰ μάτια μου μπροστά !

ΣΙΓΑ, ΜΗΝ ΤΡΕΜΗΣ

«—Σιγά. Μὴν τρέμης. Εἴμαστε τῶν τραγουδιῶν οἱ Μοῖρες,
 φτερὰ ὁρμονίας φέρονομε
 στὰ ψυχομαχητά,
 κι ἀγνάντια στὰ χαροπαλαίματα
 τὰ μουσικὰ ἀνυψώνομε παλάτια,
 καὶ μὲ φιλιὰ σὰ ροδοστάματα
 γλυκὰ τὰ παραδίνομε τὰ μάτια
 στὴν ἀξημέρωτη νυχτιά.
 Φῶς καὶ φυτό, τὴν κάθε ὑπέρτατη
 λαχτάρα ποὺ ἔφεξε καὶ βλάστησε
 μὲσ' στὴν καρδιὰ

κ' ἔπινεξε γύρω της καὶ θάμπωσε
 κάθε ἄλλο βλαστομάνημα,
 κάθε ἄλλη ἀστροφεγγιά,
 τὴ μιὰ λαχτάρα τὴν ὑπέρτατη,
 ἡ θάλαισσα τοῦ Τίποτε προτοῦ νὰ σὲ σκεπάσῃ
 φτωχὴ ζοοῦλα ποῦ ἔζησες καὶ τώρο σιγοσθεῖς,
 πιοτὸ σοῦ τὴν ἐκάμαμε.

Στὸ διαμαντένιο τάσι
 τὸν οὐρανὸ σοῦ φέρονομε
 γιὰ νὰ τὸν πιῆς.

Ξένε, σκληρὰ σοῦ αὐλάκωσε δ καιρὸς
 τὰ μάγουλά σου,
 κ' εἰσαι σὰ βράδυ, ξένε, καὶ λαμποκοπᾶς
 ἀπὸ τὸ χιόνι ἀπάνου στὰ μαλλιά σου.
 Ξένε, ταράζει δ βόγγος σου,
 ξένε, σπαράζει τὸ ξεψύχισμά σου·
 τοῦ "Υμνου μὲ τὰ χίλια στόματα
 ἥ γόνησσα βρύση
 ἀπὸ ποιὸ στόμα της ποθεῖς,
 νὰ σὲ ποτίσῃ ;

Τοῦ κόσμου τὸ πολύβοο
 τραγοῦδι θέλεις ;
 "Η τὸ τραγοῦδι τῆς δλύμπιας ὁμορφιᾶς
 ποὺ λάμπει ἀθάνατη στὴν πέτρα τῆς Πεντέλης ;

Τοῦ κάμπου θέλεις τοῦ κατάσπαρτου
τὸ καταπράσινο τραγοῦδι ;
"Η τὸ τραγοῦδι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ εἰδηνικοῦ,
ἢ τὸ τραγοῦδι τῆς βροντῆς καὶ τῶν ἀνέμων,
ἢ τὸ τραγοῦδι τῆς κορφῆς ποὺ ἔχωρίζει,
ἢ τὸ τραγοῦδι τῶν ἥρωών καὶ τῶν πολέμων ;
Τὸ τραγοῦδι διψῆς τοῦ ὠκεανοῦ,
ἢ τὸ τραγοῦδι τοῦ ὀκεάνειου νοῦ ;
Μὴ θέλῃς τὸ τραγοῦδι
κάποιου παράδεισου ἀπὸ πέρα,
γιὰ κάποιας γῆς ἀπὸ δῶ κάτου ;
"Η τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς ;
"Η τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου ;
«—Τραγοῦδι τραγούδηστε μου χιλιοτραγουδημένο
τραγοῦδι καὶ χιλιόκαλο,
μὲ τὸ πανάρχαιο τὸ βιολί τὸ μεταχειρισμένο
μὲ τὸ γλυκὸ γλυκὸ βιολί.

Τῆς Νιότης τραγουδῆστε μου τὸ ἀφρόντιστο τραγοῦδι,
καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν δλόχλωρων καρδιῶν.
Τὰ μάτια, ὡς Μοῖρες, κλεῖστε μου
μὲ τὸ βιολί τῶν εἴκοσι χρονῶν...»

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΣΑΛΕΥΤΗ ΖΩΗ"

ΣΒΥΣΜΕΝΟ ΤΟ TZAKI

— Σβυσμένο τὸ τζάκι. Στὸ σπίτι ! Στὸ σπίτι !
Προσμένει τὸ ταίρι σου, κλαῖν' τὰ παιδιά !

— Ἀφῆστε με ! "Ω δάσος ! Τὰ πεῦκα...Μιὰ σκήτη...
πῶς κλαίει τὸ φεγγάρι στὰ μαῦρα κλαδιά,
πῶς μέσα μου κάτι μὲ λιώνει, μὲ σώνει!..

— Σὲ χτύπησε, δόλιε, φωτιὰ τούρανθοῦ.
Στὸ σπίτι ! Λυπήσου.

— — Τ' ἀηδόνι ! τ' ἀηδόνι !
— Στὸ δάσος τ' ἀηδόνι σοῦ πῆρε τὸ νοῦ.

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ"